

Elhangzott a budapesti Szent István-bazilikában, 2011. december 25-én.

Krisztusban Kedves Testvérek!

1. „Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarató embereknek”. Békesség az embereknek, akiket szeret az Isten. Ezt hirdetik a mai evangéliumban az angyalok, ezt a békességet hozta meg Jézus Krisztus, aki a betlehemi istállóban született a világra. „Nekünk adatott, nekünk született Szűz Máriától” – énekli az ünneplő Egyház. Milyen békességet adott Jézussal nekünk az Isten? És milyen a mi életünk itt, Európában, Magyarországon, 2011 karácsonyán ennek a békességnek a tükrében?

2. Az angyalok kiáltása kijelentő módon van. Nem vágyat, nem felszólítást fejez ki, nem azt mondja, hogy legyen dicsőség az Istennek és legyen béke a földön az embernek, hanem megállapítja, kihirdeti Isten dicsőségét és a földön a békét. Annak az értelmét árulják el az angyalok, ami Jézus születésével megtörtént. Ennek a gyermeknek a születése megvalósítja, jelenvalóvá teszi Isten dicsőségét és a békét. A mai szentmise kezdőénekében ezt halljuk: „Ma szállott közénk a mennyből az igazi békesség”.

A dicsőség az angyalok szózatában nem csak az Isten ragyogását jelenti, amiről az Ószövetség oly sokszor beszél fényhez hasonlítva a világító, éltető isteni létezés kisugárzását. Hanem jelenti ez a dicsőség Isten személyes cselekvését is, amely arra indítja a teremtet világot, hogy dicsóítsa őt. Isten saját dicsősége minden elismeréstől független, örök valóság. De itt, most az emberiség is különlegesen, teljesen, szívéhez közelálló módon ismerheti meg Istennek ezt a nagyszerűségét. Karácsonykor Isten „a mi szívünket is megvilágosította, hogy (...) dicsőségének ismerete (Jézus) Krisztus arcán felragyogjon nekünk” (2Kor 4,6).

A békesség legnagyobb értelme a Bibliában az, hogy benne találkoznak a messiási idők összes értékei és áldásai. Ebben a békében jelen van a bűnök bocsánata, és Isten Lelke, mint a legnagyobb ajándék. A béke tehát közel áll a kegyelem valóságához. Ezért is köszönti így Szent Pál apostol a római keresztényeket: „Kegyelem nektek és békesség Atyántól, az Istentől!” (Róm 1,7) Több ez a béke, mint a háború hiánya. Több, mint a polgárháborúk és a belső konfliktusok megoldása. Ez a béke azt jelenti, hogy helyreállt bennünk a harmónia, a gyermeki bizalom Isten iránt, vagyis szívünkbe költözött az üdvösség. „Megigazultunk a hit révén, békében élünk az Istennel Urunk, Jézus Krisztus által” (Róm 5,1). Ez az igazi béke

pedig maga Jézus Krisztus: „Ő a mi békességünk” (Ef 2,14).

Isten előbb szeretett minket. Tőle indul minden kezdeményezés. Ő a mindenség alkotója. Az ő tervében szerepelt az emberiség megváltása is. Mégis, amikor Jézus Krisztust adja a világnak, ezzel különösen is jóindulatába, isteni életének közösségébe hívja az emberiséget. A karácsonyi szózat ezért mondja, hogy Jézus születése békesség az embereknek, akiket szeretetébe fogadott az Isten. Az Istennel való békét és az emberek közötti megbékélést nem csak azoknak kínálja fel a Mindenható, akik már bizonyították: ők maguk jót akarnak. Isten szeretete még ennél is tágasabb. Ő mindenkit szeret, mindenkit arra hív, hogy fogadja el a békét, amely Krisztusban eljött közénk. Ha eddig gyűlölködtünk is, ha úgy éreztük is, hogy meg kell torolnunk a rajtunk esett sérelmeket, ha ostoba keserőséggel egész közösségeket mertünk is hibáztatni a magunk bajáért, még mindig van remény a számunkra. Isten szeret minket, és meghív a megbékélésre.

3. De ehhez az kell, hogy fogadjuk is el a békét, amelyet a betlehemi gyermek hozott el nekünk. Jézus Krisztus volt az, aki „értünk szegénnyé lett, hogy szegénysége által gazdagok legyünk”. Ő volt az, akinek az emberiség még lakást sem adott, mégis mindnyájunkat örök otthonba hív. Ő volt az, akihez a napkeleti bölcsek – vagy ahogyan hagyományosan mondani szoktuk, a háromkirályok – messze keletről látogattak el, hogy személyükben megmutassák: Jézus nem csak a választott nép öröme, hanem az egész emberiség sóvárgásának beteljesítője is. Benne nincs zsidó vagy pogány, rabszolga vagy szabad ember, férfi vagy nő, mert ő mindenkit az örök boldogságra hívott.

4. Isten dicsőisége – béke az emberiségnek. Hálások vagyunk-e Istennek, tudjuk-e dicsérni őt? Történelmi, anyagi, természeti nehézségek idején sok ember szívét eltölti a keserűség. Hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy már az is Isten ajándéka, ha valami fáj, valamiért szomorúak vagyunk vagy valamiért aggódunk. Mert ez azt jelenti, hogy létezőnk. Azt jelenti, hogy vágyunk a szépre és a jóra, hogy emlékezünk rá, hogy talán remélhetjük is. Az élet Isten ajándéka. Az ő ajándéka a világ és az ő ajándéka az emberi értelem. Képesek vagyunk visszatekinteni Istenre, válaszolni neki. Elfogadni meghívását a párbeszédre. Felismerni őt, rádöbbenni, hogy nekünk, embereknek különleges hivatást adott. Földi életünk után örök életre és boldogságra hív. Ebben a távlatban mindennek lehet értelme. Még a szenvedésnek is. És minden remény indokolt. Mert minden reménység – ha a hit és a szeretet járja át – előbb-utóbb beteljesül. **Ne hagyjuk hát, hogy úrrá legyen rajtunk a csüggedés! Ne hagyjuk, hogy megrémítsenek pénzügyi adatok vagy statisztikák! Ne essünk kétségbe azon sem, ha az ilyen válságok talán annak a jelei, hogy mai életmódunk felemészti a föld erőforrásait. Isten távlatában értelme van a történelem minden pillanatának. Nem önzésből, de szeretetből kell megoldást keresni földi gondjainkra.**

A karácsony különös fénnel világítja meg a családot is. **Jézus családban akart születni. Családban akart nevelkedni. Ez a legalapvetőbb, a legfontosabb emberi közösség. Itt tanuljuk meg, hogy bízhatunk egymásban, itt tanulunk meg egymásra ráfigyelni, itt leszünk képesek egymást elfogadni.**

Lehet, hogy családot vállalni életre szóló feladat. Lehet, hogy családot felnevelni nehéz. De jó családban a szülők is nap mint nap látják maguk előtt a jövő nemzedéket. Rádöbbennek arra, hogy a felnövekvő ember több, mint a saját igyekezetünk, a saját áldozatunk. Az ember gyermeke Istenhez kapcsol minden nemzedéket. Benne van a múlt és a jövő, olyan méltóság ragyog fel a szemében, ami nem pusztán tőlünk való. Boldog az, aki a napi gondok közt is élete értelmét látja maga előtt.

5. Jézus nem elégedett meg azzal, hogy nagylelkű adakozó módjára szeressen minket. Ő sorsközösséget vállalt velünk. Elfogadta értünk még a szenvedést és a halált is. Születésének, megtestesülésének titka eltölt minket szeretettel. Bizonyosságot önt belénk arról, hogy megszabadulunk, hogy üdvözülünk, hogy örökre boldogok leszünk. Közelsége bizalmat ad, bizalmat a jelenben és a jövőben, a világban, mert mögüle a találékony és irgalmas Teremtő – homlokát ráncolva tán, de mosolyogva – szeretettel tekint le ránk. Neki jár, övé a dicsőség, nekünk, embereknek pedig békesség legyen, mert ő mindnyájunknak jót akar. Mi is, akármilyen nehéz is, mi is szeressük egymást, és akkor béke lesz velünk! Ámen.

/forrás: Magyar Kurír/